

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Σ αφήσουμε τόν Βουαρζέ και τους συντρόφους του, τόν Κουζίλο και τόν δόν Έστεβάν με τόν Διάξ και τόν Βαράγια να βαδίζουν ολόταχως πρὸς τὴν Κοιλὰδα τοῦ Χρυσοῦ, κ' ἄς ρίξουμε μιά ματιά στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ ποῦχε στρατοπεδεύσει τὸ Μαῦρο Πουλί με τοὺς πολεμιστάς του.

Μόλις ξημέρωσε καὶ εἶδαν οἱ Ἴνδοι τὸ νησάκι νὰ μὴ βρισκεται περὶ στὴ θέσι του, καταμεσῆς στοῦ ποταμοῦ, κραυγὲς ἐκπλήξεως καὶ ὀργῆς γέμισαν τὸν ἀέρα.

Τὶ εἶχε ἀπογίνει ἕνα ὁλόκληρο νησί; Πῶς χάθηκε ἔτσι μυστηριωδῶς ἀπ' τὴ θέσι ποῦ βρισκότανε;

Καὶ οἱ λευκοὶ πολεμιστὰὶ ποῦ βρισκόντουσαν ἐπάνω σ' αὐτὸ, τὶ εἶχαν ἀπογίνει;

Ἡ ἄνοιξις κραυγὲς τῶν ἐρυθροδέρμων ἐξήχησαν τὸ Μαῦρο Πουλί ποῦ εἶχε ἀποκοιμηθεῖ πάλι ἐπάνω στὴ γλῶσι. Ὅταν ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐρυθροδέρμων εἶδε τὶ εἶχε συμβεῖ, παραξενεύτηκε πολὺ, μὰ καὶ λύσσαξε ἀπ' τὴν ὀργή του. Κατὰ τὴν ἀντίληψί του, εἶχε γίνῃ κάποιο θαῦμα. Ἐν ἀγαθὰ πνεύματα τῶν λευκῶν πολεμιστῶν τοὺς εἶχαν βοηθήσει νὰ ξεφύγουν, μαζὺ μ' ὁλόκληρο τὸ νησί.

Ἔτσι περὶ, τὸ Μαῦρο Πουλί δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ἐχθρούς του, ποῦ εἶχαν σκοτώσει τόσοσους πολεμιστάς του καὶ εἶχαν τραυματίσει κ' αὐτὸν τὸν ἴδιο. Μὰ ποῦ θὰ πῆγαιναν οἱ τρεῖς κληροῖ; Θὰ τοὺς εἰρυσσε πολὺ γρήγορα καὶ θὰ τοὺς ἐξεδίκαίτο σκληρά. Πρὸς τὸ παρόν, ἔπρεπε νὰ τρέξῃ κοντὰ στοὺς ἄλλους Ἴνδοὺς πολεμιστάς ποῦ τὸν εἶχαν καλέσει νὰ τὸν κἀνοιον ἀρχηγὸ τους, μετὰ τὸν θάνατο τῆς Παρθαλιῆς Γάτας.

Ὁ Ἴνδος ἀρχηγὸς δὲν ἔχισε πλέον καρδιὰ. Πῆρε τοὺς πολεμιστάς του κ' ἔτρεξε στὸ μεγάλο στρατόπεδο τῶν Ἴνδων, ἀντίκειν στὴν κατασκήνωσι τοῦ δόν Έστεβάν.

Μετὰ τὸν ὄλεθρο ποῦ εἶχαν ἴσπασε τὴ νύχτα οἱ ἐρυθροδέρμοι ἀπ' τοὺς Ἰσπανοὺς τυχοδιώκτες, περιέμεναν τὸ Μαῦρο Πουλί κ' ἀντιποικιοποιεῖται.

Μόλις λοιπὸν εἶδαν τὸν Ἴνδὸ ἀρχηγὸ νὰ φτάνῃ στὸ στρατόπεδό τους, τὸν ὑποδέχτηκαν με δυνάτες κραυγὲς ἐνθουσιασμοῦ.

Ὁ Ἴνδος ἀρχηγὸς χαρῆτηκε τοὺς ἐρυθροδέρμοιους καὶ χάθηκε κοντὰ στὴ μεγάλη φροτιά, γύρω ἀπ' τὴν ὁποία συνεδρίαζαν οἱ ποὺ ἠλευσμένοι καὶ γενναῖοι πολεμιστὰὶ.

Πρὶν ἀναλάβει τὴν ἀρχηγία τῶν ἐρυθροδέρμων, πρὶν ἐπιτεθοῖν κ' ἐκδικηθοῖν τοὺς λευκοὺς πολεμιστάς, γιὰ τὸ κακὸ ποῦ εἶχαν πάθει, τὸ Μαῦρο Πουλί ἤθελε ν' ἀκούσῃ λεπτομερῶς τί συνέβη κατὰ τὴν κριτικὴν μάχη κ' ἀκόμα ποθοῦσε νὰ μάθῃ τί γινόταν στὴν κατασκήνωσι τοῦ δόν Έστεβάν, μετὰ τὴ νύχτα.

Ἄς ἀφήσουμε λοιπὸν τοὺς ἐρυθροδέρμοιους νὰ μιλοῦν καὶ νὰ συζητῶνται κ' ἄς δοῦμε τί γινόταν τὴν ἴδια αὐτὴ ὥρα στὴν κατασκήνωσι τῶν χρυσοθηρῶν.

Μόλις ξημέρωσε καὶ οἱ τυχοδιώκται πληροφορήθηκαν τὴν ξαφνικὴ ἀναχώρησι τοῦ δόν Έστεβάν, τοῦ Διάξ καὶ τοῦ Βαράγια, δὲν ἀναστήσαν καὶ πολὺ. Ἐλάσαν ὅτι οἱ Ἴνδοὶ δὲν θὰ τολμούσαν νὰ τοὺς ἐπιτεθοῖν, μετὰ τὴν πανολέθρια ποῦ ἴσπαστησαν τὴ νύχτα, πρὶν νυχτώσει τοὺς ἀπῆλθον κ' ἡ ἡμέρα αὐτὴ. Στὸ μεταξύ, ὁ δόν Έστεβάν κ' ὁ γενναῖος Διάξ θὰ γύριζαν. Κι' ἔτσι θὰ εἶχαν ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς ἀρχηγούς του, ἐν περιπτώσει Ἴνδικῆς ἐπιθέσεως.

Τοὺς χρυσοθηρὰς συγκινοῦσε πρὸ πάντων ἡ σκέψις, ὅτι ὁ δόν Έστεβάν πῆγε κάπου ἐκεῖ γύρω, γιὰ νὰ ἐξασκευάσῃ τὴ θέσι, στὴν ὁποία βρισκόταν τὸ χουράκι ποῦ θὰ μορφεύοντουσαν.

Ἦσαν λοιπὸν ἦνοιχοι καὶ γεμάτοι ἐλπίδες καὶ χρυσὸ ὄνειρα.

Μὰ ἡ ὥρα περνοῦσαν καὶ ὁ δόν Έστεβάν δὲν φαινότανε νὰ γυρῶ. Κόντευε μεσημέρι. Οἱ χρυσοθηρὰ ἐφαγαν στὸ πόδι. Εἶχαν ἀρχίσει πρὶν ν' ἀγονοῦν καὶ κατέρωσαν με τὰ βλέμματά τους τίς γύρω ἐκτάσεις. Τοῦ κἀκου ὄμως περιέμεναν νὰ δοῦν τοὺς γενναίους ἀρχηγούς του νὰ γυρίζουν.

Ὁ δόν Έστεβάν ἀρροῦσε....

Κι' ἡ ὥρα περνοῦσε, περνοῦσε τόσο γρήγορα!...

Οἱ χρυσοθηρὰ ἀρχισαν ν' ἀνησιχθον. Εἶχε περάσει τὸ μεσημέρι. Τὶ θὰ γινότουσαν, ἀλλοίμονο, ἀν γύριζαν πρὶν γυρῶσι ὁ δόν Έστεβάν; Τὶ θὰ γινότουσαν ἀν τοὺς ῥιχνόντουσαν οἱ ἐρυθροδέρμοι τὴ νύχτα;

Τὸ στρατόπεδο ἦταν ἀνάσπαστο καὶ ταραχμένο, ὅταν ἔξαφνα μιά κραυγὴ, ποῦ ἀκούστηκε ἀπ' τὶς θέσεις τῶν σκοπῶν, αἰχίσε τὴν ταραχὴ καὶ τὴν ἀναστάτῳσι τῶν χρυσοθηρῶν.

— Οἱ Ἴνδοὶ!... Οἱ Ἴνδοὶ!... Στὰ ὄπλα!...

Τὸ τί ἔγινε τὴ στιγμὴ αὐτὴ στὴν κατασκήνωσι τῶν τυχοδιωκτῶν, δὲν περιγράφεται. Ἐντρομοὶ οἱ χρυσοθηρὰ, ἔτρεχαν πάνω-κάτω, μὴν ξεροντας τί νὰ κάνουν.

Πραγματικῶς, σ' ἕνα ἴσχυμα, ἀντίκειν ἀπ' τὴν κατασκήνωσι, εἶχαν φραγεῖ μερικὸ ἐρυθροδέρμοι πολεμιστὰὶ. Μὰ ὅταν οἱ χρυσοθηρὰ κῆρυξαν καλύτερα, εἶδαν πὼς οἱ φόβοι κ' ἡ ταραχὴ τους δὲν ἦσαν δικαιολογημένοι.

Οἱ Ἴνδοὶ ἦσαν μόνον ἔξη. Καβάλλα στ' ἄλογά τους προχωροῦσαν ἀργά-ἀργά, δεῖχνοντας πὼς δὲν εἶχαν κακοὺς σκοπούς. Ἐζείνο ποῦ προχωροῦσε πρώτος, κρατοῦσε ψηλά τὴ λόγχη του, πάνω στὴν ὁποία εἶχε δεσεί ἕνα λευκὸ πανί.

Οἱ Ἴνδοὶ αὐτοὶ λοιπὸν ἦσαν ἀπεσταλμένοι ἀπ' τὸ στρατόπεδο τῶν ἐρυθροδέρμων γιὰ συνεννόησι. Οἱ τυχοδιώκτες ἔπρεπε νὰ τοὺς δεχτοῦν, νὰ μιλήσουν μαζὺ τους, νὰ τοὺς ρωτήσουν τί θέλουν. Κατένευ ὄμως ἀπ' τοὺς χρυσοθηρὰς δὲν ἤθελε ν' ἀναλάβῃ τὴ δουλειὰ αὐτὴ, ἐπ' ὅσον οἱ ἀρχηγὸς τῶν λευκῶν, Φοθόντουσαν νὰ πλησιάσουν τοὺς Ἴνδοὺς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν σταθεῖ τώρα ἀντίκειν στὸ στρατόπεδο, σ' ἀπόστασι δύο βυλῶν χωρτικῶν καὶ περιέμεναν.

Τὶ ἔπρεπε νὰ γίνῃ; Θάδειχναν οἱ λευκοὶ δειλιὰ, ἀπέναντι ἔξη ἐρυθροδέρμων; Ὅχι, αὐτὸ δὲν ἦταν σωστὸ καὶ φρόνιμο. Δὲν ἔπρεπε νὰ περιοφρήσουν τοὺς Ἴνδοὺς, δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς θιγῶσουν, ὅσο νὰ γυρῶσι ὁ δόν Έστεβάν. Ἐτίσαν λοιπὸν ἕναν ἀπ' τοὺς συντρόφους του, Γουιζὸν ἀναμαζώμενο, ποῦ ἔφερε τὴ γλῶσσα τῶν ἐρυθροδέρμων. Ὁ Γουιζὸν ἀναγῆστηκε νὰ ὑπακούσῃ. Πῆρε μαζὺ του κ' ἕναν ἄλλο χρυσοθηρὰ καὶ τράβηξαν πρὸς τὸ μέρος ποῦ περιέμεναν οἱ Ἴνδοι.

Ὁ Γουιζὸν αὐτός, ἦταν ἰσχυρὸς καὶ κοντὸς, ἀσπῆματος ἀνθρώπος, πονηρὸς καὶ θρασυδαίλειος τυχοδιώκτης, χωρὶς προσόντα πολεμιστῶ καὶ διπλωμάτου, γιὰ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα στὴ δίστασι αὐτὴ περιστασι. Ὅστόσο, ὅταν πλησίασε τοὺς ἔξ Ἴνδοὺς, μάντεψε ἀμέσως τὸν ἀρχηγὸ τους ἀπ' τὸ ὑπερήφανο ἴσχυος του. Ἦταν τὸ Μαῦρο Πουλί, με δειμένη τὴν πληγὴ τῆς ὀμοπλατῆς του, με τὰ μάτια ἀστραγαλιὰ, διψασμένο γιὰ ἐκδίκησι, γιὰ αἷμα....

Σύμφωνα με τὴς συνθήσεις τῶν Ἴνδων, ὁ Γουιζὸν ἀγκάλιασε τὸ Μαῦρο Πουλί κ' ἀντήλαξε μαζὺ του τὸ φέλιμα τῆς εἰρήνης. Κατόπιν, χρησιμοποιώντας τὸ πομπώδες ἴσχυος τῶν Ἴνδων, ρώτησε:

— Τὶ ζητεῖ ὁ ἀδελφός μου ἀπ' τοὺς λευκοὺς πολεμιστάς; Ἐ' αὐτὰ μου εἶπε ἀνοητὰ γιὰ ν' ἀκούσῃν τὰ λόγια του καὶ ἡ καρδιά μου λευκὴ σὰν τὸ χιόνι τῶν ψηλῶν βουνῶν.

Ὁ Γουιζὸν ἦταν βέβαιος πὼς τὰ λόγια του αὐτὰ θάκαναν ἐντύπῳσι καὶ θὰ κολάσευαν τοὺς Ἴνδοὺς. Μὰ συνέβη ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο.

Τὸ Μαῦρο Πουλί ἔφρασε τὰ φροῦδα του, κῆρυξε τὸν Γουιζὸν περιφρονητικὰ καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Ἦρθα ἐδῶ, ζητώντας τὸν ἀρχηγὸ τῶν λευκῶν. Ποῦ εἶνε ὁ ἀρχηγός σου;

Ὁ Γουιζὸν σάσπισε. Ἔκαμε ὁστόσο χουράκι κ' ἀπάντησε:

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχηγός τῶν λευκῶν. Τὶ θέλα νὰ μοῦ πῇ ὁ ἀρχηγός τῶν ἐρυθροδέρμων;

Μὰ τὸ Μαῦρο Πουλί εἶχε τὴν πονηρία τοῦ διαβόλου. Με τὴν πρώτη ματιὰ κατὰλαβε πὼς ὁ τυχοδιώκτης ποῦστεκε ἐμπρὸς του, κάθε ἄλλο παρὰ ἀρχηγός τῶν λευκῶν ἦταν. Ποῦ βρισκόταν λοιπὸν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν χρυσοθηρῶν γενναῖος πολεμιστῆς; Κι' ἀκόμα, ποῦ ἦταν ὁ ἄλλος ἐκεῖνος πολεμιστῆς ποῦ σκότωσε τὴν Παρθαλιῆ Γάτα, κατὰ τὴ συμπλοκὴ τῆς περασμένης νύχτας;

Οἱ Ἴνδοὶ πολεμιστὰὶ τοῦ εἶχαν μιλήσει ἤδη με θαυμασιὸ καὶ γιὰ τὸν δόν Έστεβάν καὶ γιὰ τὸν Πέτρο Διάξ, τὸν ὁποῖο ἔξεραν ἄλλοστε οἱ ἐρυθροδέρμοι καὶ τὸν τρέμανε. Ποῦ ἦσαν λοιπὸν τὴ στιγμὴ αὐτὴ οἱ δύο ἀτρόμητοι πολεμιστὰὶ καὶ γιὰτί δὲν παρουσια-

